

המביא פרק רביעי ביצה

לב

עין משפט נר מצוה

הוא דאמר כי האי טעם. שמואל דאמר לעיל דלפי ציו"ט אינו מפיק דאמר כי האי טעם דאמר נמי בחומות שברקע דלפילו ציו"ט אין מפיק: **סרסא לך רישא.** דמלתא דשמואל בחומות שברקע דמסייע ליה האי טעם: **סיפא קשיא.** דאמר שמואל ושל כלים אפילו בשבת ממיר ומפיקע וחוקר והאי טעם מני ושל כלים בשבת ממיר אבל לא מפיקע ולא חוקר: **הא מני רבי נחמיה** ויא. כלומר לעולם מותר להפיקע ולחמול דאין צדק משום סמירה ולהאי טעם גופיה אס יכול להפיקע ולנתק נידו שרי והא דקאמר משום טלטול סכין קאמר ורבי נחמיה היא דאמר צערוצין (דף נה.) אפי' תרודו ואפילו טעיה אין ניטלין אלא לזורק שמשיש שהן מיוחדין לו וסכין לאולכין הוא דמיוחד ולא לחומות ובהא לא סבירא ליה לשמואל כוונתה: **אי הכי** דרבי נחמיה היא: **שבות שבת.** דטלטול שבות הוא ולא החמיר דטלטול יום טוב כשלא שבת: **מסיקין כלים.** דבני טלטול נמי וניהו ומטלטלין נמי להסיקין: **אין מסיקין בשבתי כלים.** שנסבחו ציו"ט דהשתא לא חזו לטלטול ואי משום דחזו להסקיה אמתול לא להכי קיימי: **מסיקין בין כלים כו.** דלית להו מוקצה: **אין מסיקין לא כלים.** דאין ניטלין אלא לזורק שמשיש ור"ש בשבתי כלים דנולד הוא. והא רבי נחמיה היא ומלעמא ר"ש וקמיתא רבי יהודה ציו"ט ציו"ט קאי: **סרי טעמי.** חד אמר שני ליה שבות שבת משבות ציו"ט וחד אמר לא שני ליה: **בתנאי אין פוחסין אס הנר.** ליעול אחד מן הציצים של יוצר ולתחוב אגרופו לתוכו לתקוק נר קרויין לבלע"ז מפני שעושה כלי: **ואין עושין פחמין.** דאניהו נמי כלי וניהו לזרופי וזה עשייה נמי כלי היא להדלקה שריכה עשייה ותקון: **חוסין צבור.** בגמרא מפרש מאי טעם שנת אור מסכין: **גב' דפחיסה נר מנא הוא.** קודם שזרפו כבשן: **משגמרה מלאכתן.** חקיקתם: **משזירפו.** משחוקם ע"י לירוף האור כבשן. מנרף גלשון חכמים מחוק ומקשה כלי חרס וכלי מתכות כדבר המחוזק בן (ביד) [מנרף] בין צבור: **וממאי.** דק"ל לר"מ בנר שאר כלי חרס שגלמא שאר כלי חרס גדולים הם ואם אינן ראויין לנרם וליון ולדבר לה מפני שממתן חזו מיהו לדבר יש כגון פירות אבל נר קטן הוא וכי לא היה למלתיה למאי חזו ומשני חזו לקבולי ציה פשיטי: **אינא דאמרי אמר רב יוסף.** מתני דקתני פחיתת הנר מנא הוא: **אלפסין חרניות.** מפרש לקמן עקרונות של בני עיריות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים נאים ומשפשוטה הקבעיה של חרס אוכלין זה בשר ואין ממתנין עד שמתחמק ומנרף כבשן: **טפורוס צאהל המת.** דלגבי אהל המת זעין תוך לכלי חרס דחביז וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: **ועמאוס צמשא הוב.** שהזב מטמא כלי חרס כדמכרי לא צעין תוך וקסבר מ"ק כלי וניהו והואיל ומשמשין בהן כמות שכן הלבך מקצלין טומאה דבזר הרחוי לטמא: **ר"א אומר.** אין להם שום טומאה דלאו כלי וניהו: **לפי שלא נגמרה מלאכתן.** חקיקתן הא נחקקו טומאות. מדאפלוג צאלפסין אלמא לר"א חקיקה משיא להו מנא: **דחזו לקצויה מיד.** משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופו לחקק: **לאולייין.** מחמתי חמין ומרחצאות ואע"ג דלזורק י"ט הן עושין: **מי שרי.** להסח והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מצדעו יום וכל שכן להסח חמין לא הותר מעולם: **היוע.** מכיים הפחמים לתוכו וני אדם כנפסין מושיעין. וקודם שגזרו על היועה נשנית משנה זו:

הוא דאמר כי האי טעם דאמר לעיל דלפי ציו"ט אינו מפיק דאמר כי האי טעם דאמר נמי בחומות שברקע דלפילו ציו"ט אין מפיק: סרסא לך רישא. דמלתא דשמואל בחומות שברקע דמסייע ליה האי טעם: סיפא קשיא. דאמר שמואל ושל כלים אפילו בשבת ממיר ומפיקע וחוקר והאי טעם מני ושל כלים בשבת ממיר אבל לא מפיקע ולא חוקר: הא מני רבי נחמיה ויא. כלומר לעולם מותר להפיקע ולחמול דאין צדק משום סמירה ולהאי טעם גופיה אס יכול להפיקע ולנתק נידו שרי והא דקאמר משום טלטול סכין קאמר ורבי נחמיה היא דאמר צערוצין (דף נה.) אפי' תרודו ואפילו טעיה אין ניטלין אלא לזורק שמשיש שהן מיוחדין לו וסכין לאולכין הוא דמיוחד ולא לחומות ובהא לא סבירא ליה לשמואל כוונתה: אי הכי דרבי נחמיה היא: שבות שבת. דטלטול שבות הוא ולא החמיר דטלטול יום טוב כשלא שבת: מסיקין כלים. דבני טלטול נמי וניהו ומטלטלין נמי להסיקין: אין מסיקין בשבתי כלים. שנסבחו ציו"ט דהשתא לא חזו לטלטול ואי משום דחזו להסקיה אמתול לא להכי קיימי: מסיקין בין כלים כו. דלית להו מוקצה: אין מסיקין לא כלים. דאין ניטלין אלא לזורק שמשיש ור"ש בשבתי כלים דנולד הוא. והא רבי נחמיה היא ומלעמא ר"ש וקמיתא רבי יהודה ציו"ט ציו"ט קאי: סרי טעמי. חד אמר שני ליה שבות שבת משבות ציו"ט וחד אמר לא שני ליה: בתנאי אין פוחסין אס הנר. ליעול אחד מן הציצים של יוצר ולתחוב אגרופו לתוכו לתקוק נר קרויין לבלע"ז מפני שעושה כלי: ואין עושין פחמין. דאניהו נמי כלי וניהו לזרופי וזה עשייה נמי כלי היא להדלקה שריכה עשייה ותקון: חוסין צבור. בגמרא מפרש מאי טעם שנת אור מסכין: גב' דפחיסה נר מנא הוא. קודם שזרפו כבשן: משגמרה מלאכתן. חקיקתם: משזירפו. משחוקם ע"י לירוף האור כבשן. מנרף גלשון חכמים מחוק ומקשה כלי חרס וכלי מתכות כדבר המחוזק בן (ביד) [מנרף] בין צבור: וממאי. דק"ל לר"מ בנר שאר כלי חרס שגלמא שאר כלי חרס גדולים הם ואם אינן ראויין לנרם וליון ולדבר לה מפני שממתן חזו מיהו לדבר יש כגון פירות אבל נר קטן הוא וכי לא היה למלתיה למאי חזו ומשני חזו לקבולי ציה פשיטי: אינא דאמרי אמר רב יוסף. מתני דקתני פחיתת הנר מנא הוא: אלפסין חרניות. מפרש לקמן עקרונות של בני עיריות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים נאים ומשפשוטה הקבעיה של חרס אוכלין זה בשר ואין ממתנין עד שמתחמק ומנרף כבשן: טפורוס צאהל המת. דלגבי אהל המת זעין תוך לכלי חרס דחביז וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: ועמאוס צמשא הוב. שהזב מטמא כלי חרס כדמכרי לא צעין תוך וקסבר מ"ק כלי וניהו והואיל ומשמשין בהן כמות שכן הלבך מקצלין טומאה דבזר הרחוי לטמא: ר"א אומר. אין להם שום טומאה דלאו כלי וניהו: לפי שלא נגמרה מלאכתן. חקיקתן הא נחקקו טומאות. מדאפלוג צאלפסין אלמא לר"א חקיקה משיא להו מנא: דחזו לקצויה מיד. משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופו לחקק: לאולייין. מחמתי חמין ומרחצאות ואע"ג דלזורק י"ט הן עושין: מי שרי. להסח והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מצדעו יום וכל שכן להסח חמין לא הותר מעולם: היוע. מכיים הפחמים לתוכו וני אדם כנפסין מושיעין. וקודם שגזרו על היועה נשנית משנה זו:

גלוין הש"ס

לעוי רש"י

מוסף רש"י

מסיקין בכלים. ציו"ט שהי ראין לטלטל ויעלולט וימנע לתוך האור (שבת קכד.) ואין מסיקין בשבתי כלים. דהוה ליה מוקצין ולא חזו לטלטול (שם) א: **בשבתי כלים** שגמרו בו חזו דהוה ליה טעם שבוטח בהו (קמ"ה). **לחזע.** נכנס להזיע מתחת חוס המזקק ולא מן עליו מים, וקודם גזירה עד שלא גזרו על היועה (ברכות כו.).

מוסף תוספות

א. פחיתת הנר ששוקע אצבעו בציצים ועושין בהן בית קבול. רש"י. ב. ואמאי אמרין בגמרא מאן טעם דפחיתת כלי משרי ליה מנא. מ"מ. ג. ר"מ היא, דתנן כלי חרס. ע"ש. ד. א"ר זה כלי חרס. ה. הן [וחוקר] פתול הוא דמקבל טומאה בהיסט משום שיש לכלי תוך אלא שהוא צמיד פתול מנאי.

רבינו הגנאל

נרפקין הוא דאמר כי האי טעם דאמר שברקע מתיר אבל לא מפיקע ולא חוקר: **הא מני רבי נחמיה** שבת ואחר י"ט. שבת ממיר אבל לא מפיקע ולא חוקר בירוש' מתיר ומפיקע וחוקר. **הא [יספא]** דלא שמואל, דשמואל אמר לחומות שבכלים מתיר ומפיקע וחוקר אחד י"ט ואחד שבת. ואוקמה שמואל לר' נחמיה דאמר אפילו טעיה ואפילו תרודו אינו ניטל בשבת אלא לצורך השמיש, לפיכך אסור בשבת לטול סכין ומפיקע או לחתוך בהו והליבא דמאי טעם דהני מחמתא פחית ליה לשמואל. **דקתני** [יספא] [רש"י] בחומות שברקע מתיר אבל לא מפיקע ולא חוקר מתיר שבת ורמירין מאן טעם דפתחת

אין פוחתין את הנר. פירש רש"י ליעול אחד מן הגולמים של יוצר ולתחוב אגרופו לתוכו ולחוקק נר שעושה כלי וימיהו א"כ פשיטא דאסור דלפילו אין עושה כלי גמור מ"מ אסור להחמיל את הכלי וע"ק מאי קא אמר עלה בגמרא מאימתי מקצלין טומאה משעה שנגמרה מלאכתן והואיל והוא כלי והא כיון דהוה קודם אפיימו שנתור' אס כן הוא כלי אדמה וכלי אדמה אין מקצלין טומאה לכן נראה לפרש דאין פוחתין את הנר שכן רגילין לשום באיורי קודם אפיימו קש או דבר אחר כדי לשמור האויר בשעת אפיייה שלא יפלו המחילות יחד ויסתום האויר ולאחר אפיימו קצת מסלקין אותו דבר שצמחו ועל זה קאמר אין פוחתין את הנר כלומר שאין מסירין מה שצמחו דהוה כמו גמר כלי וגמרה מלאכתו ולפי שרגילין לאחר שסלקו מה שצמחו שמוחירין אותו לתנור כדי לזרפו היטב קאמר בגמרא מאן טעם דפחיתת נר מנא הוא וקאמר ר"מ היא דקאמר דמקצלין טומאה כשסלק מה ששמיצין צמחו אע"פ שלא חזירו אותו עדיין לתנור אלמא דפחיתת נר היינו גמר כלי ורבי יהושע קאמר משזירפו כבשן דאניו כלי עד שיחזרו אותו לתנור כדי לזרפו אס כן לדידיה פחיתה הוה שריא:

הוא דאמר כי האי טעם דאמר לעיל דלפי ציו"ט אינו מפיק דאמר כי האי טעם דאמר נמי בחומות שברקע דלפילו ציו"ט אין מפיק: סרסא לך רישא. דמלתא דשמואל בחומות שברקע דמסייע ליה האי טעם: סיפא קשיא. דאמר שמואל ושל כלים אפילו בשבת ממיר ומפיקע וחוקר והאי טעם מני ושל כלים בשבת ממיר אבל לא מפיקע ולא חוקר: הא מני רבי נחמיה ויא. כלומר לעולם מותר להפיקע ולחמול דאין צדק משום סמירה ולהאי טעם גופיה אס יכול להפיקע ולנתק נידו שרי והא דקאמר משום טלטול סכין קאמר ורבי נחמיה היא דאמר צערוצין (דף נה.) אפי' תרודו ואפילו טעיה אין ניטלין אלא לזורק שמשיש שהן מיוחדין לו וסכין לאולכין הוא דמיוחד ולא לחומות ובהא לא סבירא ליה לשמואל כוונתה: אי הכי דרבי נחמיה היא: שבות שבת. דטלטול שבות הוא ולא החמיר דטלטול יום טוב כשלא שבת: מסיקין כלים. דבני טלטול נמי וניהו ומטלטלין נמי להסיקין: אין מסיקין בשבתי כלים. שנסבחו ציו"ט דהשתא לא חזו לטלטול ואי משום דחזו להסקיה אמתול לא להכי קיימי: מסיקין בין כלים כו. דלית להו מוקצה: אין מסיקין לא כלים. דאין ניטלין אלא לזורק שמשיש ור"ש בשבתי כלים דנולד הוא. והא רבי נחמיה היא ומלעמא ר"ש וקמיתא רבי יהודה ציו"ט ציו"ט קאי: סרי טעמי. חד אמר שני ליה שבות שבת משבות ציו"ט וחד אמר לא שני ליה: בתנאי אין פוחסין אס הנר. ליעול אחד מן הציצים של יוצר ולתחוב אגרופו לתוכו לתקוק נר קרויין לבלע"ז מפני שעושה כלי: ואין עושין פחמין. דאניהו נמי כלי וניהו לזרופי וזה עשייה נמי כלי היא להדלקה שריכה עשייה ותקון: חוסין צבור. בגמרא מפרש מאי טעם שנת אור מסכין: גב' דפחיסה נר מנא הוא. קודם שזרפו כבשן: משגמרה מלאכתן. חקיקתם: משזירפו. משחוקם ע"י לירוף האור כבשן. מנרף גלשון חכמים מחוק ומקשה כלי חרס וכלי מתכות כדבר המחוזק בן (ביד) [מנרף] בין צבור: וממאי. דק"ל לר"מ בנר שאר כלי חרס שגלמא שאר כלי חרס גדולים הם ואם אינן ראויין לנרם וליון ולדבר לה מפני שממתן חזו מיהו לדבר יש כגון פירות אבל נר קטן הוא וכי לא היה למלתיה למאי חזו ומשני חזו לקבולי ציה פשיטי: אינא דאמרי אמר רב יוסף. מתני דקתני פחיתת הנר מנא הוא: אלפסין חרניות. מפרש לקמן עקרונות של בני עיריות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים נאים ומשפשוטה הקבעיה של חרס אוכלין זה בשר ואין ממתנין עד שמתחמק ומנרף כבשן: טפורוס צאהל המת. דלגבי אהל המת זעין תוך לכלי חרס דחביז וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: ועמאוס צמשא הוב. שהזב מטמא כלי חרס כדמכרי לא צעין תוך וקסבר מ"ק כלי וניהו והואיל ומשמשין בהן כמות שכן הלבך מקצלין טומאה דבזר הרחוי לטמא: ר"א אומר. אין להם שום טומאה דלאו כלי וניהו: לפי שלא נגמרה מלאכתן. חקיקתן הא נחקקו טומאות. מדאפלוג צאלפסין אלמא לר"א חקיקה משיא להו מנא: דחזו לקצויה מיד. משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופו לחקק: לאולייין. מחמתי חמין ומרחצאות ואע"ג דלזורק י"ט הן עושין: מי שרי. להסח והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מצדעו יום וכל שכן להסח חמין לא הותר מעולם: היוע. מכיים הפחמים לתוכו וני אדם כנפסין מושיעין. וקודם שגזרו על היועה נשנית משנה זו:

רבינו הגנאל

הנר משוי ליה מנא, אמר רב יוסף ר' מאיר היא, דתנן כלי חרס מאימתי מקבל טומאה. ר' מאיר אומר משום שצמחו מלאכתו, וכיון שפחת לו מקום לצוק בתוכו שמון, כבר נגמרה מלאכתו. וח"כ אומר שצמחו מלאכתו, עד שיצטרפו בכבשן. פירוש זה הנר אע"פ שהוא פתוח לקבל שמון, אין מוציקין בתוכו עד שיצטרפו בכבשן ויכשר להדליק בו. ודחה אב"י להא דרב יוסף ואמר, דילמא עד כאן לא קאמר ר' מאיר התם משגמרה מלאכתן חזי כלי ומקבל משום טומאה, אלא משום דאע"ג דלא חזי למיכל ביה ולאשתמושי בגויה עד שיצטרפו בכבשן, השתא מיהו חזי לאגרוחי בגויה מיד. הכא האי נר קודם שיצטרפו בכבשן, למה חזי. ופוקתין הכא נמי כיון שבשני לו פתח חזי לקבולי ביה פשיטי. רב אשי מחיי לה הכי אמר רב יוסף ר"א בר צדוק [היא]. דתנן אלפסין חרניות טהורות באהל כסתמא דהבא. וק"ל כלי חרש סתום אינו מטמא באהל המת פתוח, אבל כלי חרש מלאכה הוב כי מטמא אע"פ שאין פתוח, ור' אלעזר בר' צדוק אומר אינו כלי שפחת, ופתחתו היא גמר מלאכתו. צעי חקלייתא. פירוש קרירות של כלי חרש. ירושלמי ר' בא בשם רב יהודה בקעת סומכה בכותל בשביל שלא שכתך. וירושלמי פירוש מלשון ליתחב נירו וסכסכה אבניו. תני אין מטמא את הבקעת בשביל לחוס עליה, ואם בשביל שלא תעשרן הבית או הקריה מותר, א"ר חנינה אפילו חקלייתא שצריכין ליה נסא יאות כן אגן לשימור כאן לרפואה.

אלפסין חרניות טהורות באהל המת.

אלפסין חרניות טהורות באהל המת. פ"י רש"י עקרונות של עיריות ואינן מקפידין על כלים נאים וזה שנפשט הכלי על חרס אוכלין ויהי מטמא כהסס הא אמרינן א כל ומנרף צאהל המת שאין להם תוך וזעין כלי פתוח וטמאות צמשא הוב דהזב מטמא כלי חרס כהסס כדנפקא לן ט מכלי חרס אשר יגע בו איהו מגעו שהוא ככולו היו אומר זה הסטו דלא זעין תוך ומיהו דהואיל דאין להם תוך היכי מטמא כהסס הא אמרינן א כל שאינו בא לכלל מגע אינו בא לכלל הסטא לכך פ"י ר"ת ערניות יש להן תוך אלא שמכוסות למעלה ועומדות ליפתח ואותם של כפריים אין מקפידין ואוכלין קך עליהן וטהורות צאהל המת דהא כלי נמיד פתול טהור צאהל המת ומיהו טמאים צאהל המת ואלפסין חרניות ליפתח כדאמרינן ט גבי נמיד פתול שמה חסיטא אשתו וקאמר נמי ט כלי נמיד פתול נלול צאהל המת ואינו נלול צמעת לעת שצנדה: וקטמא

הוא דאמר כי האי טעם דאמר לעיל דלפי ציו"ט אינו מפיק דאמר כי האי טעם דאמר נמי בחומות שברקע דלפילו ציו"ט אין מפיק: סרסא לך רישא. דמלתא דשמואל בחומות שברקע דמסייע ליה האי טעם: סיפא קשיא. דאמר שמואל ושל כלים אפילו בשבת ממיר ומפיקע וחוקר והאי טעם מני ושל כלים בשבת ממיר אבל לא מפיקע ולא חוקר: הא מני רבי נחמיה ויא. כלומר לעולם מותר להפיקע ולחמול דאין צדק משום סמירה ולהאי טעם גופיה אס יכול להפיקע ולנתק נידו שרי והא דקאמר משום טלטול סכין קאמר ורבי נחמיה היא דאמר צערוצין (דף נה.) אפי' תרודו ואפילו טעיה אין ניטלין אלא לזורק שמשיש שהן מיוחדין לו וסכין לאולכין הוא דמיוחד ולא לחומות ובהא לא סבירא ליה לשמואל כוונתה: אי הכי דרבי נחמיה היא: שבות שבת. דטלטול שבות הוא ולא החמיר דטלטול יום טוב כשלא שבת: מסיקין כלים. דבני טלטול נמי וניהו ומטלטלין נמי להסיקין: אין מסיקין בשבתי כלים. שנסבחו ציו"ט דהשתא לא חזו לטלטול ואי משום דחזו להסקיה אמתול לא להכי קיימי: מסיקין בין כלים כו. דלית להו מוקצה: אין מסיקין לא כלים. דאין ניטלין אלא לזורק שמשיש ור"ש בשבתי כלים דנולד הוא. והא רבי נחמיה היא ומלעמא ר"ש וקמיתא רבי יהודה ציו"ט ציו"ט קאי: סרי טעמי. חד אמר שני ליה שבות שבת משבות ציו"ט וחד אמר לא שני ליה: בתנאי אין פוחסין אס הנר. ליעול אחד מן הציצים של יוצר ולתחוב אגרופו לתוכו לתקוק נר קרויין לבלע"ז מפני שעושה כלי: ואין עושין פחמין. דאניהו נמי כלי וניהו לזרופי וזה עשייה נמי כלי היא להדלקה שריכה עשייה ותקון: חוסין צבור. בגמרא מפרש מאי טעם שנת אור מסכין: גב' דפחיסה נר מנא הוא. קודם שזרפו כבשן: משגמרה מלאכתן. חקיקתם: משזירפו. משחוקם ע"י לירוף האור כבשן. מנרף גלשון חכמים מחוק ומקשה כלי חרס וכלי מתכות כדבר המחוזק בן (ביד) [מנרף] בין צבור: וממאי. דק"ל לר"מ בנר שאר כלי חרס שגלמא שאר כלי חרס גדולים הם ואם אינן ראויין לנרם וליון ולדבר לה מפני שממתן חזו מיהו לדבר יש כגון פירות אבל נר קטן הוא וכי לא היה למלתיה למאי חזו ומשני חזו לקבולי ציה פשיטי: אינא דאמרי אמר רב יוסף. מתני דקתני פחיתת הנר מנא הוא: אלפסין חרניות. מפרש לקמן עקרונות של בני עיריות שאינן בני כרכים גדולים ואין מקפידין על כלים נאים ומשפשוטה הקבעיה של חרס אוכלין זה בשר ואין ממתנין עד שמתחמק ומנרף כבשן: טפורוס צאהל המת. דלגבי אהל המת זעין תוך לכלי חרס דחביז וכל כלי פתוח (במדבר יט) משמע דיש לו פתח וכן לכל טומאת מגע: ועמאוס צמשא הוב. שהזב מטמא כלי חרס כדמכרי לא צעין תוך וקסבר מ"ק כלי וניהו והואיל ומשמשין בהן כמות שכן הלבך מקצלין טומאה דבזר הרחוי לטמא: ר"א אומר. אין להם שום טומאה דלאו כלי וניהו: לפי שלא נגמרה מלאכתן. חקיקתן הא נחקקו טומאות. מדאפלוג צאלפסין אלמא לר"א חקיקה משיא להו מנא: דחזו לקצויה מיד. משנחקקו ומיהו קודם חקיקה לא דסופו לחקק: לאולייין. מחמתי חמין ומרחצאות ואע"ג דלזורק י"ט הן עושין: מי שרי. להסח והלא גזרו על הרחילה במסכת שבת (דף מ.) ואפילו הוחמו מצדעו יום וכל שכן להסח חמין לא הותר מעולם: היוע. מכיים הפחמים לתוכו וני אדם כנפסין מושיעין. וקודם שגזרו על היועה נשנית משנה זו: